

trest pouhým zvýšením o 10 proc., ale též poslední instance, snižujíc již vyměřený trest o polovici.

Bylo proto stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 1196.

Pozemková reforma: * Nepřípustnou jest námitka strany, že k postupu, v jakém zabraný majetek má býti přejímán, udělil dle § 11 č. 2 zák. o pozemk. úř. souhlas správní výbor, jehož pravomoc pomínula.

(Nález ze dne 2. března 1922 č. 3021.)

V ě c: J. C.-M. v C. (adv. Dr. R. Saturník z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (předn. odd. Dr. C. Dubovský) o poznámku záboru a oznámení zamýšleného převzetí nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem ze dne — podal stpú v Praze zemskému soudu v Praze návrh na poznámku záboru a zamýšleného převzetí nemovitostí st-lových — — — — —

Do tohoto opatření stěžuje si vlastník zabraných nemovitostí, opírajíc stížnost svoji těmito námitkami: — — — —

a) že ustanovení zábor. zákona neplatí o záboru a zpeněžení nemovitého majetku státních příslušníků rakouských (čl. 267 mír. smlouvy Saint-Germainské);

b) že rozhodnutí jest zmatečné, ježto učiněno bylo správním výborem, jehož pravomoc zanikla přijetím ústavy a provedením nových voleb do Národního shromáždění.....

c) že rozhodnutí odporuje zákonu, poněvadž zabírá i objekty právně i hospodářsky samostatné, které dle § 3 lit. a) zák. zábor. jsou ze záboru vyloučeny. — — —

Nss uvažuje o stížnosti musil nejdříve zabývati se oněmi vývody odvodního spisu, jimiž jest stížnosti upírána přípustnost z důvodů, že st-1 nemaje vůči stpú jiných práv, než aby mu ponechána byla výměra půdy dle § 11 zábor. zák., a aby mu dána byla zákonná náhrada za majetek státem převzatý, nemůže sobě stěžovati do porušení svých subjektivních práv, když o uvedených právech dosud nebylo rozhodnuto.

Nss tento náhled sdíleti nemohl. Poznámka záboru i převzetí velkého majetku pozemkového a vyrozumění vlastníka ve smyslu § 2 zák. náhr. jsou vesměs opatření, jež mají za podklad zábor velkého majetku pozemkového. Brání-li se strana proti opatřením těm tvrzením, že pro zákonnost těchto opatření schází nutný předpoklad, že totiž v daném případě nejde o majetek státem zabraný, nelze stížnosti upřítí přípustnost, neboť výrok úřadu o tom, zda jistý pozemkový majetek podléhá důsledkům a omezením vyplývajícím ze záboru či nikoliv, může se dotýkati subjektivních práv vlastnickových a zakládá jeho legitimaci k stížnosti.

O jednotlivých námitkách uvážil nss takto:

Ad a) Jak již nss ve svém nálezu ze dne 23. prosince 1921 č. 17.287 (Bch. č. 1079 adm.) podrobněji dovedl, nemohou státní příslušníci republiky rakouské z mírové smlouvy Saint-Germainské, tedy ze smlouvy

mezinárodní, pro sebe odvozovati právní nárok, aby jejich velký pozemkový majetek v území republiky, čsl. ležící nebyl podroben omezením a důsledkům ze záboru vyplývajícím, když platné zákony vnitrostátní nikterak nenasvědčují tomu, že by o velkém majetku pozemkovém státních příslušníků rakouských platiti měla ustanovení mírnější, než o majetku vlastních občanů čsl. republiky. Na názoru tom setrval nss i nyní a neměl příčiny k němu co dodat ani vzhledem k poznámce zástupce stížnosti učiněné při ústním líčení, že řečená mírová smlouva zatím již byla publikována ve sbírce zákonů a nařízení, neboť v době vydání nař. rozhodnutí — a o tuto dobu jedině při posuzování jeho zákonnosti jde — publikována ještě nebyla, byvši uveřejněna teprve dne 31. prosince 1920.

ad b) Především třeba vytknouti, že dle spisů nař. rozhodnutí vydal stpú a nikoliv jeho správní výbor, jak tvrdí stížnost. Chce-li snad stížnost touto námitkou vytýkati, že v daném případě projevil souhlas s postupem, v jakém zabraný majetek má býti přejímán (§ 11 č. 2 zák. o pozemk. úřadě), správní výbor, jehož pravomoc již uplynula, pak sluší námitku tu odmítnouti jako nepřipustnou. Ustanovení, že stpú má postupovati dle předem stanoveného programu (§ 7 č. 4 zák. o pozemk. úřadě), má ráz pouhé instrukcionelní direktivy, z níž pro strany nevyplývá nárok na stanovení a dodržení určitého postupu. Nejde tedy o rozhodování ve sporných záležitostech stran, nýbrž o pouhou direktivu pro úřední postup, na jehož řešení strany nemají žádné právní účasti a nemohou tedy ani vytýkati, že postup ten sjednán byl se správním výborem, jehož pravomoc pominula.

Ad c) Stížnost, přivádějíc k platnosti tuto námitku, vychází z právního názoru, že objekty dle § 3 lit. a) zábor. zák. nemohou vůbec býti postiženy ani pozn. záboru ani pozn. převzetí. Názor ten se však neshoduje se stanoviskem, jež zaujal nss ve svých četných nálezech dřívějších, zejména též ve svém nálezu ze dne 21. září 1921 č. 10.762 (Boh. č. 946 adm.), na který se tímto dle § 44 j. ř. poukazuje, kde vyslovil, že objekty vyloučené dle § 3 lit. a) zábor. zák. ze záboru lze tak dlouho pokládati za zabrané, dokud deklaratorním výrokem úřadu není o nich uznáno, že dle tohoto zákonného ustanovení jsou ze záboru vyloučeny. Že úřad rozhodnutí o vyloučení objektu ze záboru může vydati dříve, než učiní opatření o knihovním vyznačení záboru dle § 16 zábor. zák. neb převzetí dle § 3 zák. náhr., jest nesporné, jde jen o to, zda také tak vždy učiniti musí. V tom směru nss stojí na stanovisku, že vzhledem k ustanovení § 7 č. 1 zák. o pozemk. úřadě není nezákonný postup, při kterém státní pozemkový úřad nejprve vyšetřuje, zda jsou tu podmínky záboru dle §§ 1 a 2 zábor. zák., a dospěl-li na základě dat tímto šetřením zjednaných k přesvědčení, že tu jde o majetek patřící témuž subjektu a přesahující 250 ha půdy vůbec neb 150 ha půdy zemědělské, vymůže poznámku záboru neb i převzetí na celek, a přenechá straně, aby své právo na vyloučení objektů dle § 3 uplatnila dodatečně a rozhodnutí o tom si vymohla. Může tedy stpú půdu, o které zjistí, že jest součástí souboru nemovitostí dle § 2 zábor. zák., uvésti v patrnost knihovní poznámkou záboru i poznámkou zamýšleného převzetí, aniž dříve vyloučil objekty dle § 3 lit. a) zábor. zák., a nelze v postupu tom spatřovati ani nějakou nezákonnost ani vadu řízení.

Z důvodů těch bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.